

tror jeg, at man vil finde i sin Orden. Den virkelige Betydning af, at Bestemmelsen om Brændevinsafgiften optoges i Lovforslaget, var jo den, at naar denne Afgift skulde blive forhøjet, vilde Kommunernes Bidrag bortfalde og det hele Tilskud være at afholde af Statskassen. Hvorledes Statskassen skal udrede sit Bidrag, behøver ikke at afgøres ved denne Lov, men kan bestemmes ved en anden Lov. Paa den anden Side vil det let stønnes, at Statskassen her kommer til at overtage en større Byrde, og det en Byrde, hvis Betydning man slet ikke kan overse. Her er der nemlig ikke fastsat en bestemt Sum, saaledes som ved Alderdomsforsørgelsesloven, men Statskassen skal udrede, hvad der til enhver Tid behøves i Henhold til Paragraffens Bestemmelser, men hvad der behøves, kan intet Menneſte sige, og der er al Grund til at tro, at de Midler, der udtræves, ville blive voksende. Altsaa mangler der Begrænsning i saa Henseende. Derfor er det et ganske berettiget Spørgsmaal, hvorledes disse Bidrag skulle udredes, og om der kræves ny Indtægter for at udrede dem. Det er imidlertid et Spørgsmaal, der som sagt kan komme under selvstændig Overvejelse ved Siden af denne Lov. Der er saa meget mere Høje til at optage Undersøgelsen af dette Spørgsmaal, som det vil erindres, at i Fjor er der givet Kompensation til Statskassen for andre Udgifter gennem Obløftningen, men ingen kan endnu sige, om denne Bestatning paa Al er i Stand til at hde, hvad der i Fjor var forudsat, at den skulde dække, end sige, at den skulde kunne dække noget til Sygekassen. Det forekommer mig altsaa, at dette Spørgsmaal maa være forbeholdt til senere Behandling. — Der findes i samme Paragraf en Bestemmelse om, at for saa vidt der svares lavere Medlemsbidrag, nedlægges Statskassens Tilskud noget, og det er jo i og for sig ganske korrekt. — Endelig findes der i samme Paragraf en Bestemmelse om, at Kommunkassen kan efter derom fremfat Begæring — helt eller delvis, vedbærende eller paa Tid — udrede Indskud og Bidrag for Personer, som efter Kommunalbestyrelsens Støner ere værdige og trængende til en saadan Hjælp. Det forekommer mig at være en høist uheldig Bestemmelse, som man her har sat ind i Folketinget. Jeg har der modsat mig den og maa vedblivende gøre det. Det

er klart, at man her ganske udſletter Principet om Hjælp til Selvhjælp, og naar man erindrer, hvad der i Fjor blev vedtaget i Fattigloven, at fortsat Hjælp, fortsat Sygehjælp kan udredes uden videre, og ser man hen til Bestemmelserne i Alderdomsforsørgelsesloven, antager jeg, at man her vil være enig med mig i, at denne Bestemmelse bør ikke blive staaende i Lovforslaget.

Den næste Bestemmelse jeg maa udtale mig om, er Lovforslagets § 17, som i det tidligere Lovforslag var § 14. Trede Medlemmer, i alt Tald de, der have deltaget i Detaljerne af de senere Behandlinger, ville vistnok erindre, at det oprindelige Regeringsforslag forudsatte fri Sægehjælp, Medicin og Sygehusbehandling til Medlemmerne, og endelig en daglig Pengehjælp m. m. Under Landstingets Behandling af Lovforslaget indkom der en Slutningsbestemmelse, som lød saaledes: „Afvigelser fra ovenstaaende Bestemmelser, som maatte fastsættes i en Klasses Love, skulle ikke være til Hindrer for, at Anerkendelsen kan meddeles, naar det findes, at de paa afvigende Maade fastsatte Ydelser tilſammentagne ikke ere ringere end de ovenfor bestemte, og Afvigelsen iøvrigt efter indhentet Erklæring fra Kommunalbestyrelsen paa det Sted, hvor Kassen hører hjemme, efter de forhaandenværende Forhold findes tilraadelig“. Det vil være ganske klart, og jeg udtalte ogsaa, den Gang man indsatte Bestemmelsen, ganske vist mod mit Ønske, at her aabnede man en Ventil, hvorved man kuldastede hele den første Del af § 14, idet man gjorde det muligt for en Sygekasse kun at hde Pengehjælp og nægte sine Medlemmer ethvert Helbredelsesmiddel. Jeg opfattede den Gang Bestemmelsen som en midlertidig Bestemmelse, der blev indsat, fordi der for Djeblikket findes nogle Sygekasser, som kun gibe Pengehjælp, og dem vilde man ikke nægte Anerkendelse, men det kan ikke nægtes, at som Paragraffen er redigeret, kan den benyttes i videre Omfang, med andre Ord, den kan vist nok benyttes saaledes, at Begyndelsen af § 14 bliver temmelig bethydningsløs, og saaledes er det ogsaa bleven opfattet i Folketinget. Nu lyder § 17 saaledes: „Sygdomstilfælde yder en anerkendt Sygekasse en Hjælp, der mindst svarer til en anſlaet Værdi af 1 Kr. daglig. Dens Vedtægt kan indeholde Regler for sær